

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa Ochotniczej Straży Pożarnej w Ś.
przeciwko Gminie Ś.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 października 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od powódki na rzecz pozwanej 3600 (trzy tysiące sześćset) zł kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 października 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. oddalającego powództwo o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli o oddaniu powódce w użytkowanie wieczyste oznaczonego gruntu oraz przeniesienie własności położonego na nim budynku.

Od tego wyroku powódka wniosła skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powinna spełniać wymagania określone w art. 398⁴ k.p.c. Podział przytoczonego przepisu na dwa paragrafy odpowiada rozróżnieniu, przyjmowanemu wcześniej w orzecznictwie Sądu Najwyższego, na cechy istotne (konstrukcyjne) skargi kasacyjnej (§ 1) i cechy skargi kasacyjnej jako pisma procesowego (§ 2). Określone w art. 398⁴ § 1 k.p.c. wymagania skargi kasacyjnej – w

przeciwieństwie do wskazanych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. mają charakter nieusuwalnych wad skargi kasacyjnej i powodują odrzucenie skargi a limine (art. 398⁶ k.p.c.).

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że spełnienie wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na jakiej z przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, przytoczyć – oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy – naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega oraz wykazać, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114). Zgodnie z art. 398³ § 3 podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów.

Tymczasem powódka we wniesionej skardze kasacyjnej, nie wskazując, na jakiej z dwóch podstaw kasacyjnych oparła skargę, zarzuciła „naruszenie art. 233 kodeksu postępowania cywilnego przez błędną wykładnię art. 207 ustawy o gospodarce nieruchomościami, a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż pozwana nie spełnia przesłanek nabycia nieruchomości w trybie art. 207 ustawy o gospodarce nieruchomościami”. Tak sformułowana podstawa skargi kasacyjnej nie odpowiada wskazanym wyżej wymaganiom przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W konsekwencji nie można uznać, że skarga kasacyjna powódki spełnia wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. (por. postanowienie Sąd Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76).

Nieusuwalną wadą skargi kasacyjnej jest także nieprawidłowe sformułowanie wniosku, ograniczone do żądania „uchylenia zaskarżonego orzeczenia Sądu I i II instancji i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania”. Nie czyni bowiem zadość wymaganiu określonym w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c. sformułowanie wniosku o uchylenie wyroku bez oznaczenia zakresu żądanego uchylenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151; z

dnia 13 października 2005 r., II PZ 39/05, OSNP 2006, nr 17-18, poz. 274; z dnia 17 maja 2006 r., II PZ 17/06, OSNP 2007, nr 9-10, poz. 136).

Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. stanowi, że skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawiązuje do instytucji przesądu, uregulowanej w art. 398⁹ k.p.c., i stanowi jej dopełnienie. Jest to zatem obowiązek nałożony na skarżącego polegający na wykazaniu argumentów przemawiających za tym, aby skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Należy przy tym podkreślić, że spełnieniem tego wymagania nie jest przedstawienie dowolnych argumentów uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, istotnych tylko w ocenie skarżącego. Uzasadnienie omawianego wniosku, ze względu na związek z przesądem, musi ściśle nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie może się ono jednak ograniczać jedynie do powtórzenia ich treści, niezbędne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, niepubl.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że odwołanie się do przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej w postaci istotnego zagadnienia prawnego wymaga sformułowania tego zagadnienia z przytoczeniem wiążących się z nim konkretnych przepisów prawnych oraz przedstawienia argumentów świadczących o rozbieżnych ocenach prawnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, poz. 51; z dnia 7 czerwca 2005 r., niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02 (niepubl.) – wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie.

Powódka, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołaniem się do przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., nie przedstawiła wyводу prawnego opowiadającego wyżej przedstawionym wymaganiom.

W konsekwencji nie można uznać, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej spełnia wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398⁶ § 3 k.p.c. oraz art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).